

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית

וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם פרטי: אברהם	שם משפחה: גלר

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם נעורים:	בלועזית Geller	שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: גלר
תאריך לידה: 17.4.1926	מין: ז / נ	שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: אברהם
ארץ לידה: פולין	בלועזית Tarnów	מקום לידה (ישוב, מחוז): טרנוב
שם פרטי ושם נעורים של האם: רוזליה אנגלברג		שם פרטי של האב: ישראל
שם נעורים של האישה:		שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):
ארץ המגורים: פולין	בלועזית Tarnów	מגורים קבוע לפני המלחמה: טרנוב
חבר בארגון או בתנועה:	מקצוע לפני המלחמה:	השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: בית ספר
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): רוסיה, סיביר, הרי אורל, קזחסטן האם היית בגטאות? אילו ומתי?		
האם היית במחנות? אילו ומתי?		
תאריך השחרור:		מקום השחרור: סרובה - קזחסטן
לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? פולין		האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה? בגרמניה
שם האנייה (אם עלה בדרך הים): הרצל	שנת עליה: 1949	מקומות/מחנות בדרך לארץ: ברדיסלבה - צ'כוסלובקיה, קיל - גרמניה, מרסיי

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון

נולדתי בשנת 1926. גרנו בטרנוב שזו עיר גדולה. יש לי מעט זיכרונות משם. לאבא היה מפעל לעיבוד עץ בעיר גורליצה כך שהמצב הכלכלי שלנו היה מצוין. אני לא זוכר אם היה חוזר לסוף שבוע או כל יום, משום שהנסיעה למפעל ארכה כשעה וחצי. כשהייתי בסביבות גיל 5, בשנת 2-31' עברנו לגורליצה, עיירה קטנה ומאוד נחמדה. התחלתי ללמוד בבית הספר בגיל 7 הגיל שבו היה נהוג להתחיל בלימודים. היינו 50 ילדים בכיתה, ומתוכם 5-6 ילדים יהודים והיתר גויים. הרגשתי אנטישמיות במידה מסוימת ולא התחברתי עם הגויים למרות שהיו כמה נחמדים. כנראה שכלל הבחורים היהודים לא התחברו כחברים עם לא יהודים. בסיום בית הספר העממי עברתי מבחני קבלה לגימנסיה ולמרות שעברתי אותם התקבלה רק בחורה אחת מבין היהודים בכתה. היא היתה כנראה יותר כישרונית ואני יודע שהיא היתה תלמידה טובה מאוד, אבל היה ידוע שבגלל שאנחנו יהודים היתה מגבלה להתקבל. היו לי חברים יהודים שלמדו שם, אבל הם היו מועטים. במקום זאת הייתי אמור ללמוד בתיכון פרטי אחר שהיה. אני לא יודע בסופו של דבר אילו לא היתה מלחמה מה ההורים היו מחליטים לאן לרשום אותי. עוד הספיקו לקנות לי תלבושת מיוחדת ללימודים.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביוזנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אוווקאציה למרכז ברית המועצות):

המלחמה פרצה ב 39'. אבא שלי ידע להסתדר בחיים. המלחמה פרצה ביום שישי בבוקר ובשעות אחר צהריים הוא הוא לקח סוסים עם עגלה מהמפעל, העמיס מה שיכולנו על העגלה, 2 מזוודות, וברחנו. ברחנו מזרחה היות שהגרמנים התקדמו ממערב. התעכבנו למשך יומיים שלושה בכפר ברומני, כפר הולדתו של אבי ומקום מגוריהם של סבתא וסבא ועוד משפחה. היות וזה היה סוף חודש, ובראשון לחודש אבא היה צריך לשלם לפועלים את שכרם, הוא החליט לחזור למפעל בגורניצה, מהלך שעתיים נסיעה בעגלה. הוא שילם את מה שמגיע להם וחזר אלינו. כל המזומנים נשארו במפעל והוא נותר עם מעט מזומנים. לאחר שראה שהגרמנים מתקדמים, המשכנו הלאה מזרחה. אני כילד זוכר את הנסיעה אבל לא כל כך זוכר את הקושי. ברור שזה היה משבר וקושי גדול מאוד להורים. מרבית הנסיעות היו בלילה משום שהגרמנים כבר התחילו להפציץ את כל השיירות. גם הצבא הפולני ברח מזרחה והיו הפצצות ויריות כך שבמשך היום היינו ביערות ובמשך הלילה המשכנו מזרחה. בדרך הצבא הפולני החרים לנו את הסוסים. אבא הצליח להחזיר סוס אחד ועם אותו סוס המשכנו הלאה. הנסיעה היתה קשה. אנחנו כילדים על אותה עגלה יכולנו לשכב מאחורנית והורי ישבו מקדימה. הגענו לעיר בשם סטרי, היום זה באוקראינה. היה פחד שהגרמנים יגיעו לשם גם כן, אז אבא החליט שאחי הקטן ממני בארבע שנים ואמא יישארו שם ואני והוא נמשיך בבריחה. זאת משום שחשבו שיש סכנה גדולה יותר אצל הגרמנים עבורנו מאשר לילד ואישה. אף אחד לא היה מודע כמובן מה הולך לקרות. ברחנו לסטניסלב, שם התגוררה בת דודה של אבא ונשארו אצלה מספר ימים. הגרמנים בינתיים נכנסו לסטרי היכן שאמי ואחי נשארו. למרבה המזל הגרמנים שהו בעיר מספר ימים בלבד ולא הספיקו לעשות ליהודים משהו. הם נסוגו מרחק של 50-100 ק"מ אחרי נחל סאן שם היה הגבול, עד שפרצה המלחמה בין רוסיה לגרמניה. לאחר שהם נסוגו משם חזרנו לסטרי והתאחדנו עם אמא ואחי. התנאים היו מאוד קשים, עברנו מדירה לדירה כי היה קשה מאוד לשכור דירה כפליטים. כמובן שמרבית הקושי היה עבור אבא ולא עבורי, כילד בן 13. התחלתי ללמוד בגימנסיה שבעיר. היה לי קשה להשתלב כי מרבית הלימודים היו באוקראינית ולא ידעת את השפה. לא הספקתי ללמוד הרבה כי בחודש מרץ – אפריל, הרוסים התחילו לחשוך בנו שאולי אנחנו עובדים בשביל הגרמנים ורשמו את כל הפליטים שהגיע אליהם. אני לא יודע אם היה מדובר רק ביהודים או גם בפולנים. מרבית הפליטים היו יהודים אבל יכול להיות שהיו ביניהם גם פולנים. לאחר הרישום הציעו למי שרצה לחזור לגוש הגרמני. אנחנו הספקנו לקבל משם כמה מכתבים, ובמכתבים אנשים לא כתבו שרע להם, כי עדיין זה היה חצי שנה ראשונה לכיבוש הגרמני. נראה היה שכביכול אפשר לחזור. אם אני לא טועה אפילו שלחו לנו חבילה. לכן נרשמנו כי רצינו לחזור, כל הרכוש, הבית, הכל נשאר שם. בהמשך התברר שהרישום הזה נעשה כדי לאסוף את כל היהודים שלא נאמנים לרוסיה ורוצים לחזור. לילה אחד באביב הגיעו לביתנו: "יש לכם שעה להתארגן ולקחת מזוודה או שתיים" ולקחו אותנו לרכבות. הרכבת עמדה כמה ימים. זו היתה רכבת כמו של בהמות והיה מאוד לא סימפטי. אותה רכבת חולקה לשתי קומות באמעות מחיצה. לא היה אפשר לעמוד, רק לשכב או לשבת. לא היתה אותה אכזריות שאח"כ ראינו מהגרמנים. בתחנות שעצרנו היה מותר לרדת חופשי. אמנם הם השגיחו עלינו שלא נברח אבל לא התנהגו אלינו כמו הגרמנים. הנסיעה הזו נמשכה שישה שבועות, המרחק היה גדול, כמה אלפי קילומטרים והיו הרבה עיירות באמצע. בדרך היו כל מיני קשיים כמובן. צפוף באותו קרון עם אנשים זרים. על אותו משטח היו 2 משפחות אם לא יותר. לא היה מספיק אוכל אך לא היה מצב שלא היה מים לשתות, או שממש הרעיבו אותנו. הם רצו להפטר מאיתנו ולקחת אותנו למחנות עבודה ולכן לבסוף הגענו אל מרכז סיביר, נובוסיבירסק ושם לקחו אותנו למשאליות והעבירו אותנו צפונה מרחק די גדול, אני לא זוכר כמה זמן נסענו באותן משאליות. לבסוף מיקמו אותנו בעיירה במבני עץ גדולים. זה היה מחנה כמו לאסירים, נראה כמו במחנות בגרמניה. אבא היה חייב כמובן לעבוד. אני כילד עדיין לא נגעו בי. לא היה קל. אבא היה יוצא לעבודה ביערות שם עסק בכריתת עצים. אני מדי פעם הצטרפתי אליו. אבא היה אדם חזק והחזיק

מעמד, עבודה עם עצים היה התחום המקצועי שלו, ולכן אולי היה לו יותר קל. כמובן זו היתה עבודה קשה מאוד מהבוקר עד הלילה. שהינו במחנה זה כחודשיים ואז החליטו להעביר אותנו בחזרה מערבה לרוסיה המרכזית, להרי אורל. גם שם מיקמו אותנו במחנה אסירים. היו מבני עץ ושם נתנו חדר לכל משפחה ומטבחון קטן. מכיוון שזה היה מקום מבודד ולא היה לאן לברוח, לא היתה כמעט שמירה על המחנה. עד כמה שאני יודע אף אחד לא ניסה ולא ברח. כמובן שאבא שוב הלך לעבוד הפעם במכרות אבל לא מתחת לאדמה אלא עץ שהיה צריך גיזום וחיתוך. אוכל היה מאוד מוגבל כבר, מקבלים 400 גרם לחם ועוד משהו. אני נאלצתי גם כן ללכת לעבוד עם אבא. היה לי קשה כל משמרת 12 שעות עבודה ובסה"כ הייתי ילד עוד לא בן 14. הייתי חוזר הביתה, אמא הכינה מה שהכינה והייתי הולך לישון לא שבע, לא היית אומר ממש רעב אבל לא שבעתי מזה. היו פשפשים, ופעם פשפש עלה על הקיר ואני כילד הדלקתי גפרור כדי לשרוף את הפשפש. אבא החזיק צמר גפן והצמר גפן הזה נדלק, אבא לקח אותו וזרק החוצה לשלג וכל היד שלו נשרפה. המסכן סבל בצורה איומה הטיפול לא היה טיפול. הרבה זמן הוא סבל מזה וכל החיים זה יושב לי על המצפון. היינו במחנה זה כשנה ואז נחתם חוזה בין רוסיה לגרמניה שכל האזרחים, הפולנים לשעבר, ישוחררו מאותם מחנות עבודה ויוכלו לעבור למקומות אחרים ברוסיה. היה אפשר לבחור אפילו לאיזה מקום לנסוע. כמובן שאיש לא ידע לאן כדאי לנסוע. בקיץ '40 שחררו אותנו. הצבא הפולני של שקורסקי גייס את כל הפליטים הפולנים. גם יהודים היו לוקחים וביניהם היה דוד שלי שהיה רופא ולחם בצבא. אנחנו ירדנו דרומה בנסיעה ארוכה מאוד אבל לא באותם תנאים קשים כמו שהיו כשלקחו אותנו לרוסיה, אני זוכר שקרונות הרכבת היו מאוד פרימיטיביים. הגענו לעיר אלמה-אטא, עיר יפופה. היה לנו חופש תנועה ואף נסעתי פעמיים עם חבר להופעות בלט ברכבת משא. היה צריך להחליט מה עושים הלאה. אבא החליט לנסוע צפונה לכפר בשם סרוזה, שמרבית הרוסים שגרו בו היו לא נאמנים לרוסיה. מדובר ברוסים שהממשלה הסובייטית יישבה על מנת להשריש את השליטה באזור זה, שהיה שייך לקזחסטן ומקורב לגבול עם סין. אזור זה היה צחיח ללא צמחיה והחורפים בו קשים ומושלגים. השגנו בית שהיה למעשה מבנה עשוי חימר שכל השטח שלו היה מטבח בגודל 3X3 ועוד חדר אותו דבר. גרנו בו עם עוד משפחה שגרה בסלון ואנחנו גרנו במטבח. בהמשך הצלחנו לקנות בית דומה רק לעצמנו. היו בכפר עוד 10 משפחות יהודיות ויצרנו קהילה שכולם הכירו את כולם. נאלצתי לצאת לעבודה כנהג בתחזוקה של אתרי רכבת. כבר למדתי את השפה. היה עוד יהודי אחד חוץ ממני בעבודה שהיה מהנדס. באופן אישי לא הרגשתי אנטישמיות, למרות שהיא היתה נפוצה, היתה להם דעה לא טובה על יהודים. כולם אמרו לי שאני לא כמו יהודים אחרים. הצטיינתי בעבודתי כי יש לי חוש טכני ועבדתי גם קצת בחשמל וגרמתי לשיפורים במערכת. שמו את שמי על לוח העובדים המצטיינים. עובדה זו עזרה לי כשאבי, שעסק במסחר, נתפס יום אחד בשוק על מסחר לא חוקי והוכנס לבית סוהר. הגיע לביתנו פוליטרוק - משגיח מטעם הממשלה והמשטרה החשאית - כדי לחקור אותנו אם אנחנו חותרים נגד הממשלה. הוא הכיר אותי מהעבודה וכיוון שידע שאני עובד מצטיין הוא דאג שישחררו את אבי מיד.

לאבא היו עוד 2 אחים ו-4 אחיות. 2 האחים ברחו גם כן לרוסיה אחד מהם כאמור לחם בצבא הפולני. 4 האחיות עם משפחותיהן ניספו כולם בשואה.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

כשהמלחמה נגמרה, ב-45-44' הרשו לנו לחזור לפולין. לא חזרנו לעירית מגורינו, כנראה שהוריי ידעו שאין מה לחזור לשם. רוב האנשים לא חזרו לאותם מקומות. בפולין שאחרי המלחמה היתה מגמה לאכלס פולנים באזורים שהיו שייכים לגרמניה - גבול פולין הוזז מערבה לתוך גרמניה בעקבות ההסכם בין סטאלין לרוזוולט. את התושבים הגרמניים גירשו לגרמניה. אותם פליטים יהודים שחזרו קיבלו את הדירות שהגרמנים נאלצו לעזוב. גם אנחנו קיבלנו דירה יפה בעיר ברוסלב, ברסלב לשעבר הגרמנית. העיר היתה הרוסה שקשה לתאר. יותר בתים היו הרוסים משנשארו. הייתי אז כבר בן 18 ולאחר כשבועיים בעיר הוריי החליטו שאצא מפולין כי התרחשו פוגרומים בכל פולין ויהודים רבים נהרגו. אחוז גבוה מהיהודים, במיוחד צעירים, החליטו לברוח אבל אסור היה לעזוב את פולין. נסעתי לקראקוב, שם היה קיבוץ, התארגנות של קבוצות צעירים שאחראי עליהם מישהו שבא מישראל ואירגן את הקבוצות האלו. הכל לא חוקי. חלק הפולנים כנראה ידעו. חברי הקיבוץ אליו הצטרפתי התגוררו בדירה בעיר. היינו רק בחורים צעירים ועברנו הכשרה מינימלית. הייתי עם בן דודי. לאחר תקופה קצרה, ב-46' הוחלט בקיבוץ לעלות לארץ. התחזינו ליוונים משוחררי מחנות הריכוז שלא יודעים פולנית. בלילה התגנבנו ועברנו את הגבול לצ'כוסלובקיה בחושך, בשלג. נאלצנו לזרוק את כל המסמכים שהיו לנו כדי שלא יזהו אותנו. שהינו במקום ליד הגבול תקופה קצרה ועלינו לרכבות שהביאו אותנו לברדיסלב. בברדיסלב היה מבנה גדול שכל הפליטים גרו בו. לאחר שהות קצרה המשכנו לאוסטריה, התעכבנו קצת בווינה והמשכנו לגרמניה. בגרמניה הגענו למחנה עקורים שהיה בחלק שבשליטה האמריקאית בדרום גרמניה. המחנה היה ממוקם במחנה לשעבר של הגרמנים והתנאים שם היו סבירים. אונר"א היה אחראי עלינו והג'וינט היה תומך בנו וקיבלנו חבילות מזון. פגשתי את דוד שלי שגר שם עם משפחתו, ועברתי להתארח אצלם. אח"כ נודע לי שיש לי 2 בנות דודה בקיל שבצפון גרמניה ועברתי לגור אצלן. אך היה שם צפוף ולא נוח. בנות הדודה שלי עברו את כל המחנות, והגהינום של הגרמנים, המחנות הקשים ביותר. הן היו מבוגרות ממני. בינתיים אחי הצעיר נסע לבת דודה של אבא שגרה בלונדון. הוא נסע במסגרת קבוצה גדולה של ילדים שארגן רב והעביר לאנגליה. אחי עבד שם במפעל והיה אומלל. הוא בסה"כ היה בן 14-15 והיה צריך לעבוד בתפירה כל היום. הוא שנא את זה. שקלתי להצטרף אליו ושח"כ ניסע הלאה ביחד. למרות שבקיל היו ליהודים הרבה הטבות והרבה זכויות בנות דודתי עזבו לאט לאט. הגדולה נסעה ללונדון להתחתן עם קרוב

משפחתי שהיה רופא בצבא הפולני ושהתאלמן מאשתו שהיתה רופאת שיניים וניספתה בפולין. הוא ניצל הודות לזה שהוא ברח. בת הדודה השניה נסעה לבלגיה באופן לא חוקי. נשארתי בקיל לבדי, קיבלתי חדר בדירה אצל גרמנים, קיבלתי חבילות מזון. אח"כ נפתח ביה"ס אורט לא רחוק והתאפשר לי לנסוע ללמוד בו. סטודנט גרמני היה נותן לי שיעורים פרטיים. למדתי מתמטיקה, גרמנית, פיסיקה וטכנאות רדיו ותכננתי להתקבל לטכניון שהיה בעיר, למרות שלא היתה לי בגרות. בינתיים בשנת 49' מדינת ישראל קמה והתחילו לדבר על עלייה ארצה. נרשמתי לעלייה. בינתיים ביקרתי את אחי באנגליה. כשהוא בא לבקר אותי בגרמניה, החליט להצטרף אלי לעלייה ארצה. נסענו למרסיי ושם עלינו על אונייה לארץ. האניה היתה רעועה והתנאים היו קשים אבל כבחור צעיר התמודדתי עם זה. אני זוכר שהיתה איתנו קבוצת יהודים מצפון אפריקה ולאחד מהם היתה מסרטת קולנוע והוא הסריט אותנו בסרט. הורי נשארו בפולין והם המשיכו בשלב זה לגור בברוסלב. אבא עסק במה שעסק. כשהיינו כבר בארץ שנתיים הם עלו והצטרפו אלינו.

נא ספרי/י על חייך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

הגענו לחיפה ומשם עברנו לפרדס חנה למחנה עולים גדול. נודע לי שאותו בן דוד שהיה איתי בגרמניה עלה ארצה ונמצא ביפו וכמו כן היו לי כתובות של 2 משפחות שהיו משפחות רחוקות שלנו שגרו בתל אביב. שניהם מבוססים כבר, הם באו הרבה שנים לפנינו. נסענו למשפחה אחת, דפקנו בדלת פתחו לנו וביקשנו אולי אנחנו יכולים לישון אצלם. בני המשפחה סירבו. הלכנו למשפחה השניה, אירחו אותנו נחמד, אך גם הם סירבו לתת לנו לישון אצלם. הם כנראה פחדו מאיתנו שאנחנו לא נקיים או שנרצה להשאר הרבה זמן. לא היתה לנו ברירה ולנו בפארק עצמאות ליד מלון הילטון. הספסל היה הלילה הראשון בתל אביב. למחרת נסענו לגבעת עליה לבן הדוד שאירח אותנו כשבוע, עד שקיבלנו חדר בבית חלוצים בבת ים. זה היה מעין צריף מאוד פרימיטיבי. בינתיים התחלתי לעבוד בחנות חשמל. הייתי מגיע לשם באופניים. גם אחי עבד. לאחר כשנה התקבלתי לעבודה בתעשייה הצבאית. בינתיים עברנו להתגורר במעון לחיילים משוחררים בתל אביב, בזכות הקשרים של ידידה מימני בקיל שבגרמניה. היא היתה יחד עם בנות הדודה שלי במחנות הריכוז וניצלה איתן. היא עלתה ארצה לפנינו ושירתה כקצינה גבוהה בצבא. במעון גרו חיילים שהשתחררו אחרי מלחמת שחרור, רבים מהם ללא משפחה. המעון היה במבנה של הצבא האנגלי. זו הפעם היחידה בחיי שהיתה לי פרוטקציה וניצלתי אותה. תנאי המגורים היו טובים. אחי בינתיים התגייס. אני לא התגייסתי משום שבתעשייה הצבאית היה נהוג שעובדי התעשייה לא צריכים לשרת בצבא. את השירות הצבאי יעשו במקום עבודה. החלטתי להתגייס כעבור שנה. השירות היה שנתיים במהלכן הוסיפו לי עוד חצי שנה לשירות. זה היה משבר אצלי עד כדי כך שאני לפעמים עד היום חולם שאני עדיין צריך לשרת עוד את החצי שנה הזאת. הייתי כבר בן 26. אחי למזלו התגייס מוקדם יותר אז הוא סיים את השנתיים וזהו. לאחר השחרור חזרתי למקום עבודתי והשירות נחשב בקביעות. היה קשה מאוד, עברתי להתגורר אצל הורי בבת ים והמפעל היה בנוף ים, הרצליה. הייתי צריך לצאת כל יום בשש וחצי מהבית. הדרך היתה דרך כורכר לא סלולה והיו אוספים אותי בהסעה. בבת ים הכרתי את אשתי לעתיד שהיתה שכנה שלנו. לאחר נישואינו חסכנו כסף לדירת חדר וחצי ברמת גן. נרשמתי לשיכון הזה דרך התעשייה הצבאית. היתרון הגדול היה שקיבלתי משכנתה של 2500 לירות לתקופה ממושכת 15 שנה, לא צמוד למדד. לאחר כמה שנים עברנו לתל אביב. עבדתי בתעשייה הצבאית עד לפרישת לגמלאות.

ראיון: ענבל בזם
תל אביב. אוגוסט 2009

עריכה: קרן אלמוג